

PELGRIMSWEGEN NAAR ROME

OMNES 12

MAART
2016

MAGAZINE VAN DE VERENIGING PELGRIMSWEGEN NAAR ROME

■ **1** Interview met
Pieter Quelle

■ **13** Pelgrimeren op
de fiets, kan dat?

■ **6 & 19** Nieuwe
"Pelgrimsroutes"

'Eigenlijk voel ik me nergens zo veilig als op een pelgrimsroute...'

Vrouwen alleen op stap

door Armond Boerwinkel

Het is een hij, lopend op degelijke sandalen, een knapzak over zijn schouder, stok in de hand en een lange pijf tot aan z'n voeten. En het heeft een baard, liefst grijs, want is minstens 50 jaren oud. Ra-ra wie is het? Antwoord: de pelgrim.

Het stereotiepe beeld van de pelgrim is de laatste jaren ernstig aan slijtage onderhevig. Ten eerste gaat hij soms ook wel op de fiets, al voelt hij zich dan nog het minst pelgrim. Maar hij is ook steeds vaker een zij. En ook onder de vijftig. De statistieken van onze vereniging vertonen een licht stijgende lijn als het gaat om het aandeel vrouwen in het ledenbestand. Ook op de jaarlijkse ontmoetingsdag ondernemen de dames een stille aanval op het overwicht aan kaalhoofdigen en grijsaards. En het blijkt dat ook steeds meer vrouwen man en eventuele kinderen thuislaten en alleen op de fiets stappen of de wandelschoenen aantrekken.

Wat bezielt deze ondernemende dames? Wat waren de angstige momenten van hun tocht? En wat zijn hun tips aan vrouwen die misschien nu nog aarzelen, maar voor wie zij het lichtend voorbeeld zijn? In dit nummer het eerste artikel uit een serie.

"Ontzorgen"

Mary Goossens uit Haarlem was zestig toen ze begin juni 2010 op de fiets stapte vanuit Roermond en eind van die maand in Rome aan. 'Ik

maak altijd mijn fietstochten alleen', vertelt ze. 'Mijn beweegredenen daarvoor zijn dat je het hele jaar mensen om je heen hebt waar je rekening mee moet houden, mee moet overleggen, of je moet aanpassen. Ik vind het heerlijk om 'n paar weken alleen te zijn en alles te doen wanneer en hoe ik het op dat moment wil. Misschien klinkt het egoïstisch, maar omdat ik in die jaren mantelzorgster was had ik die ruimte, vrijheid nodig om weer op te laden.'

Erica Visman – van Baren uit Gorinchem (58) noemt ook het "ontzorgen" als motief voor haar onderneming. 'Een jaar na het uit huis gaan van beide dochters en het overlijden van mijn moeder in 2012 besloot ik te vertrek-

ken.' Ze ging te voet en legde in haar eentje ruim 2800 kilometer af, waarvan het merendeel alleen en in een aaneengesloten periode tussen begin juli en eind oktober 2013. 'Het was voor mij ook de test of ik na ongeveer 23/24 jaar huwelijk in staat was om nog steeds op eigen benen te staan.

Mijke Vlasveld, de jongste van het gezelschap (34) loopt de tocht in etappes. In 2011 liep ze vijf weken met vriend en hond Roger vanaf Maastricht. In 2014 liet ze haar vriend thuis en liep ze alleen met Roger in 4,5 week door Zwitserland, gevolgd door zes weken in 2015. Ze hoopt haar tocht naar de Heilige Stad dit jaar voort te zetten. 'Het ontdekken van mezelf' noemt ze als een van de motieven. Daarnaast liep haar relatie na veertien

jaar ten einde, verloor ze ook haar baan en werden beide ouders getroffen door ziektes. 'Ik had een periode nodig waarin ik tot mezelf kon komen en mezelf tegen zou komen, zodat ik daarvan kon leren.'

Voor Marie-José Wouters (60) uit Amsterdam is de wandeling naar Rome er een van "lange adem". Ze begon er al mee in 1997, toen nog in gezelschap van haar kinderen. Maar vanaf 2007 loopt ze elk jaar een etappe van een paar weken. 'Ik ben graag alleen', zegt ze. 'Het hoofd is leeg en je beleeft de dingen intensiever. Ik ga ook geen partner zoeken om zo nodig samen te moeten lopen.' Daarnaast heeft ze een speciaal reisdoel.

'Ik heb het Sinterklaaslexicon geschreven: over Nicolaas en Sinterklaas.

Nicolaas ligt in Bari: ik wil daar graag heenlopen via Rome. Ik hoef daardoor ook niet na te denken waar ik elk jaar op vakantie ga: ik begin gewoon weer waar ik gebleven ben.'

Everdiene Geerling was 41 toen ze in 2010 als een van de eerste vrouwelijke (en misschien toen ook wel een van de jongste) leden van de Vereniging Pelgrimswegen in precies honderd dagen van Canterbury naar Rome liep. 'Vind maar eens iemand die dat rare idee dat je hebt samen met jou ten uitvoer wil brengen,' zegt ze daar nu over. 'Ik had geen idee of ik het zo lang alleen leuk zou vinden. En nu wil ik eigenlijk niet anders meer!'

Hanny Rennen (65) woont in Rotterdam en liep in mei 2015 van Visé naar Namen. Daarna in juli van Namen naar Lausanne. En vanaf 1 september het laatste deel van Martigny naar Rome. Daar kwam ze op 20 oktober aan. 'Alleen is toch het fijnste omdat je in je eigen energie blijft zitten: ik kan doorgaan of stoppen wanneer ik wil en hoef me voor niemand verantwoordelijk te voelen. Dat alleen lopen is overigens betrekkelijk want ik kom altijd wel weer iemand tegen met wie ik als vanzelf een stuk oloop. Ik maak veel gemakkelijker en meer contac-

ten met anderen onderweg. Zowel lokale bewoners als andere lopers. En dat geeft energie.'

Vrouw alleen - man alleen?

Op de vraag of de ervaringen van vrouwen verschillen van die van mannen antwoorden Mijke en Everdiene: 'De omgeving is meer bezorgd: "Is het niet gevaarlijk?", vragen ze dan. Ik denk dat je als vrouw meer voor elkaar krijgt, mensen hebben meer bewondering en zijn juist meer geïnteresseerd omdat je een vrouw bent. Een voordeel is ook dat je niet geweigerd wordt bij kloosters e.d. Er zijn nonnenkloosters waar mannen niet worden toegelaten, maar ik ken geen mannenklooster waar vrouwen niet worden toegelaten.'

Ook Hanny Rennen vermoedt dat ze als vrouw alleen iets gemakkelijker geholpen wordt dan een man alleen. Zoals die ene middag dat ze, flink uitgeput door hitte, droogte en vermoeidheid vreesde geen onderdak te vinden. 'Ik was in een piepklein dorpje in Frankrijk waar dat ene adresje waar ik op af ging dicht bleek. Uiteindelijk heb ik water gevraagd aan een mevrouw die in de deuropening stond en met haar mijn situatie besproken. Daarop ging zij voor mij telefoneren met allerlei mensen. Slot van het liedje was dat dat allemaal niets opleverde maar ik mocht bij haar in de tuin kamperen, binnen douchen en gewoon mee-eten met haar gezin. Die dag was zij echt mijn reddende engel!'

Maar Hanny denkt dat een man alleen in geval van nood misschien gemakkelijker wild gaat kamperen. 'Over het algemeen voel ik me niet veilig genoeg om als vrouw alleen zomaar ergens mijn tentje neer te zetten. Hoog boven in de bergen zou ik het wel durven, maar daar had ik altijd een slaapadres.'

Mary Goossens ziet geen verschil; behalve dan dat dat 'n man weerbaarder is. 'Ik zeg altijd: de vrouwen

die op je route wonen fietsen ook, wat is het verschil als ik daar fietst?'

Angstige momenten?

'Ik loop in Italië op een witte weg,' vertelt Erica Visman. 'Naast mij, achter een hek, lopen twee gemeen blaffende herdershonden met mij op. Juist als ik denk "blij dat het hek er staat" zit er een gat in het hek en staan de honden achter mij te blaffen. Ik kruis mijn wandelstokken achter mijn benen en loop zonder te kijken door, mijn hart bonkt, mijn oren gespist op wat komen gaat. Gelukkig kwam er niets...'. Loslopende honden zijn ook voor Hanny een reden om altijd een stok bij zich te hebben. 'Voor mijn veiligheid loop ik met één stok. Dat geeft steun bij steile hellingen, maar geeft me ook een gevoel van veiligheid als ik loslopende honden zie.' Voor haar is het vooral een kwestie van geen onverantwoorde risico's nemen. 'Sommige situaties ga ik in mijn eentje niet aan. Ik zal nooit alleen in het donker lopen; zorg altijd dat ik ruim op tijd een slaapadres gevonden heb. Eigenlijk voel ik me nergens zo veilig als op een pelgrimsroute. Iedereen is alleraardigst en behulpzaam.'

Mary-José beleefde angstige momenten tijdens een onweer in de bergen terwijl ze over een weiland liep. 'Maar ik voelde ook angst toen een man onverwacht om twee uur in de nacht op een slaaplocatie in Italië binnenkwam terwijl ik daar alleen was.'

Mary Goossens had niet zozeer angstige momenten, maar was wel bang haar tocht te moeten stoppen. 'In Ravenna ben ik met mijn fiets tegen 'n hek aangereiden. In het ziekenhuis bleek mijn grote teen gebroken te zijn. Deze is ingespalkt en ik kon mijn tocht voortzetten, want volgens de arts trap je met je voet en niet met je tenen. De volgende ochtend had ik veel pijn en was ik bang om door te gaan. Maar ik ben toch op de fiets gestapt en rustig

aan verder gereden. Daarna had ik nog wel last van mijn voet, maar het ongemak was de tocht waard.'

Mijke ervoer het meest angstige moment op de Grote Sint-bernardpas, waar ze met haar hond in de brandende hitte liep en waar de auto's heel snel langs reden. 'Mijn hond wilde niet meer lopen omdat hij te veel last van de hitte had. En ondertussen werd het donker...'

Everdiene heeft zich geen moment onveilig gevoeld. Zij kent heel andere "angsten": 'ik vind het gewoon eng om onder een viaduct door te lopen, onder een windmolen of een hoogspanningskabel. Ik stel me dan voor dat net op het moment dat ik daar loop de boel naar beneden komt en mijn hoofd doorklieft.'

De Gouden Tips

Rode draad door de adviezen van het zestal: volg je intuïtie, maar probeer geen beren op de weg te zien, die er niet zijn. Met te veel wantrouwen kan je hele leuke situaties mislopen. Stel je open voor ontmoetingen. Mary: 'Ik heb als vrouw alleen ongeveer 9.000 km gefietst door Europa en alleen maar goede mensen ontmoet.'

Mijke tot slot: 'wees erop voorbereid dat je jezelf tegen gaat komen, dat de patronen die je niet leuk vindt van jezelf extra groot terugkomen tijdens je reis. En laat dat vooral gebeuren: observeer het, schrijf het op, zing erover, wat maar werkt voor jou. En loop gewoon weer verder. Het brengt je zoveel om alleen te lopen!'

In de komende Omnes vertellen Erica, Everdiene, Hanny, Marie-José, Mary en Mijke over hun mooiste momenten en de lessen die ze leerden.